

Cư sĩ Liên Hoa

Khi ánh mặt trời lặn xuống ở cuối chân trời để chấm dứt cho một ngày hy sinh trọn vẹn, cho vạn hữu. Trên bầu trời, ánh trăng non lại mỉm cười xuất hiện như một nối tiếp không ngừng. Từng chập sạt na sinh diệt diệt sinh, vô thường, chuyển hoá...để cho vũ trụ có nhịp thở, sống động và sinh hoá.

Những con người mang trọn trái tim tỉnh thức, một lần vốc được ánh trăng huyền diệu, một lần uống được nguồn trăng tinh mật...ánh trăng sẽ trải dài, nẩy nở, sáng rõ trong tâm-cũng đều nhận thức được sự liên đới cộng sinh cộng diệt của vạn pháp và tự nhiên, ý thức phải dẫn thân để làm những gì hữu ích cho con người và môi sinh.

Đó là một chân trời mở rộng bao la, bát ngát, chuyển ranh giới của oán thù, chia rẽ, sân hận, nghi kỵ v.v....chấm dứt, tan biến.

Người đi vào đời như hạnh nguyện, vì biết rằng: *“Thật tế lý địa, bất thọ nhất trần. Vạn hạnh môn trung, bất xả nhất pháp”*.

- **Vào** đời như người bạn đồng hành trên mọi nẻo đường của sinh mạng,
- **Đến** như một người thân không được mời gọi, nhưng vì tình thương, chia sẻ.

Vãng, tình thương và trí tuệ được nung chín trong Tâm Kinh, trong Tạng Đất là một chuyện

hoá kỳ diệu đưa người gần người, đưa tâm gần tâm, đưa đất sống cho vạn pháp trong sự luân chuyển. Đây là vũ khí tâm linh sắc bén đến từ cội nguồn Tuệ giác để làm ngôn ngữ tình thương, đối thoại, bao dung.

Bài thơ này được viết sau khi tụng xong thời Phổ Môn- phẩm thứ 25 của Bộ Pháp Hoa (Sadharna Pundarika Sutra), nói về hành trạng của Đức Quán Thế Âm, một hình ảnh đầy tích cực, hùng tráng, chứa đầy Bi-Trí-Dũng tuyệt đẹp của Đạo Phật. Mỗi lần đọc là mỗi lần tôi xúc động, như Ngài đang có mặt trước và trong tôi.

Kính mong những ai đã bao lần đọc, tâm niệm, quán chiếu lời Kinh, những ai đã mang hạnh lắng nghe tiếng khổ cần cứu, những ai đã trải lòng mình theo bước chân Quán Âm, Địa Tạng...Kính xin đừng bao giờ để cho dòng sống bị lạc điệu giữa *nguyện và hành, giữa lời nói và việc làm và bỏ quên sự thống khổ của nhân loại.*

Vì kinh qua nhiều biến động trong thời thế hiện tại, lòng người chia rẽ, ngò vực...làm suối nguồn tâm vô tình bị xáo trộn. Xin kính hiến tặng bài thơ này đến những người có tâm hồn rộng lớn, bất cứ là ai và theo bất kỳ một tôn giáo nào, nếu người đó hiểu rằng: "*Phụng sự chúng sanh là cúng dường chư Phật*", vì tất cả đều là chúng sanh và vì đồng có Tánh giác.

Thành kính đảnh lễ

Một buổi chiều

Nơi quán lộ thiên, ở một góc phố

Từng mảng gió từ sông Saigon thổi vào, mát rượi

Hớp ngậm cà phê, hơi đá lạnh và hương thơm cà phê tỏa dịu

Nhìn dòng người qua lại, nhìn bầu trời,

Có những đám mây bay bồng bênh

Như một cuộc lữ trăm năm.

Trời tháng sáu . .

Lẽ ra đã bắt đầu có những cơn mưa đầu mùa

Để cho không gian mát lại.

Những cơn mưa sẽ rửa sạch những con đường thành phố,

Mặt đất dễ khô sẽ được trám lại.

Mưa ướt trời, ướt đất, như bé thơ vùi khóc.

Em thường hỏi sao tôi hay thắc mắc

Đến bầu trời, mây nước

Đến con người và cảnh vật thiên nhiên.

Em biết không,

Trong vũ trụ này, có gì là biệt lập riêng rẽ

Trái cầu này phải chăng là người tình của bao hành tinh khác.

*Con người, tôi, em, muôn vật chung quanh . . . ràng buộc nhau chằng chịt như màng lưới nhện
bủa vây, óng ánh hạt thủy tinh khi mặt trời rọi chiếu, tỏa ngời làm như xa xa, mà nào có cách
biệt.*

*Từ ánh mắt trẻ thơ, nét khô cằn trên gương mặt của em bé bán báo, một bà mẹ già đang quây
gánh bán hàng rong, lưng còng theo sức nặng, bác đạp xe xích lô đang nhuệ nhoài mồ hôi, một
cô gái học trò, một người đang ăn xin lê lét bên lề đường . . từng từng lớp lớp như những mảng
phim nổi lại.*

*Và nét mặt từ bi đang nở nụ cười của Đức Phật, phải chăng tất cả chính là chúng ta đang biến
hình diễn xuất.*

Thực tại nhiệm màu, một là tất cả

Sự đau xót của người, niềm vui của người nào phải là xa lạ

Như bà mẹ sanh con, cuống nhau còn nổi lại như lời dặn dò, để sưởi ấm tình người.

Nếu không có vạn vật chung quanh, làm sao em hiểu về em

Vì thực tại là Bản Thể của vạn pháp, nên linh diệu không thể cắt rời ra từng mảnh,

để gọi là tôi, em, anh . . bằng khái niệm, giả danh

Nếu em hiểu được, mọi sự vật bình thường bỗng trở nên kỳ diệu, linh động, nay ý nghĩa,

Vũ trụ bên em vẫn xanh tươi màu nhiệm,

Mắt em sẽ trong xanh hiền dịu để nhìn thương yêu tất cả.
Nụ cười vẫn luôn nở trên môi em, dù nhìn ở góc độ nào, dù sóng gió phũ phàng, dù đầy nghịch cảnh
Bằng từ bi, bằng trí tuệ, em làm việc "vô tâm" như chưa bao giờ em làm, vì em là tất cả.
Bên cuộc đời em, trong mọi cõi, có ta, có em, còn có con người, muôn vật, như trăm ngàn sông
ngòi đổ ra biển cả đại dương, trở về với mẹ, trở về với thực tại.
Vi thực tại nhiệm mầu không bao giờ tách biệt

Ngày tháng năm.....

